

BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL 2024 ČAS

ČAS FOTOGRAFIE

Po souvislostech bytí a času se nejspíš hodí pátrat v jakémkoli zobrazení, fotografická vazba k nastolené problematice má ale své zvláštnosti...

Dříve než převzaly (spolu)odpovědnost za stanovení clony a času algoritmy, museli se fotografující v kombinaci obou ukazatelů orientovat. Využívali nejenom samotné účinky prolínání délky a mohutnosti osvětlení citlivého materiálu; důsledky upřednostnění vlivu jedné veličiny na úkor druhé rozeznávali a kultivovali je... Za fotografie lze nicméně považovat i znázornění energetických kvant technikou dovolující umělé znaky strukturovat automaticky, pomocí digitalizace. Obrazové body tu zakládá převod elektromagnetického záření na elektrické hodnoty. Bereme-li však v úvahu poměr fotografování k času, stěžejní zůstává, že se jedná o dávkování zpracovávaného signálu; bez specifikace by se příslušné pochody odvíjely neuspořádaně a o utváření obrazů by se sotva dalo hovořit. V naznačeném smyslu se z roviny pomíjivého zrcadlení odpoutaly již historicky první snímky.

Je tomu 185 let, co byla v srpnu 1839 daguerrotypie postoupena lidstvu k volnému užívání. Za předpoklad úspěšného rozvoje praxe se považovalo zkrácení expozice světelnějšími objektivy, než měl k dispozici vynálezce Louis-Jacques-Mandé Daguerre. O to se přičinil Joseph Maximilian Petzval, v jehož koncepci proběhly výpočty prvních průlomových konstrukcí. Éru nepolevujících konkurenčních soutěží o efektivitu fotografování jimi zahájil vídeňský optik Peter Wilhelm Friedrich Voigtlander roku 1841.

Každá expozice se odehrává v konkrétní době, a fotografie je tudíž vždy přistižením detailu prostorového a časového kontinua. Jeho výsekem. Případně torzem. Tím pozoruhodnější ovšem je, nakolik směřuje autorské úsilí k opaku: snahou bývá zachycené okamžiky přesáhnout neboli vztahovat stopy exponování k nadčasovosti.

Je-li to možné, pak proto, že realizací snímku vzniká skutečnost, která zde předtím zcela jistě nebyla. Což platí při kterémkoli opakování osvětlení... Znovu a znovu...

Nepatří právě toto k roznětkám autorských projevů?

Indicie k přitakání skýtají hned osobní zkušenosti. Zážitky podmiňují postoje, jakkoli mohou být nestabilní, a jimi určené zorné úhly. Už ty proměňují záběry v záznamy individuálních postřehů. K vyhraněné vizi, natož k umění, je odtud sice ještě daleko, zato roztržka s údajnou objektivitou fotografie se zdá nepochybná (oproti strojově mechanickým reprodukcím).

Nedochází ostatně k současnému posilování vážnosti osobitosti fotografování zároveň se změnami, které vnáší umělá inteligence do sfér technických obrazů? A nebude za tím neodbytnost potřeby zažít vidění jakožto existenciální zkušenost?

Není-li totiž příliš složité upravovat digitální data (dokonce ani tak, že by se dalo uvažovat třeba o kolorismu ve fotografii...), nabízí klasický odkaz média výraz trvání naší přímé rezonance se světem – v určitém místě a v určité chvíli!

Josef Moucha

BF19. BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

ČAS

21.–22. 9. 2024

HLAVNÍ VÝSTAVY**Peter Župník** | Pred očami**Jaroslav Beneš** | Ze Série L. D.**Jan Pohribný** | Spi, rituální krajino!**Rudo Prekop** | Kosmos**Miroslav Němeček** | Čas, co nikdy nebyl**Lena Gallovičová** | Živá voda, svätá voda**Miroslav Hlinka** | Momenty ticha**Liberecká škola foto•grafická** | Akce 14424**OTEVŘENÁ SCÉNA****Jana Bauerová** | Ve stopách**Valdemar Bednarz** | Smutná krajina (Horní Slezsko)**Daniela Búryová** | Sestry**Jiří Bžoch** | Zub času**Petra Dachtler** | Betonové memento**Michal Frýda** | Ryba žije**Kateřina Göttlichová** | Moje vnoučata**Martina Grmolenská** | Hola Futuro / Ahoj, budoucnosti**Aleš Jungmann** | 1/125 vteřiny**Simona Kala** | Pod vlivem měsíce**Barbora Knobová** | Kůže, kterou nosím**Marek Koliha** | Anatomie času**Martina Koubková** | I hate when it is 2:30 PM /
Nesnáším, když je 14:30**Šárka Košatecká** | Z nouze ctnost**Lenka Krejčová** | Za pět minut dvanáct**Tomáš Loukota** | 4 648 hodin**Filip Machač** | Míň než nic**Václav Malinský** | Zlomky dětství**Václav Němec** | Karavany**Hana Pešková** | Má tichá zahrada**Marta Režová** | Ukolébavka**Vladimír Skalický** | Čas jednoho stromu**Kateřina Smidová** | Když čas nehraje svoji roli**Lubomír Stiburek** | Hodiny prchají...**Gabriela Štanclová** | Proměny**Šárka Valášková** | Okamžik**Svatopluk Velkoborský** | 1692 dní**Lenka Zavadilová** | Byla jedna škola**Michael Židův** | Stejný čas, jiná doba**Střední uměleckoprůmyslová škola****Uherské Hradiště** | 0–23**DOPROVODNÝ PROGRAM****PŘEDNÁŠKY****Jan Pohribný** | Rituály dávných časů aneb

Pouť nejen za evropskými megality

Rudo Prekop | Imaginativní fotografie**Martin Wágner, Josef Moucha** | Negativy

z popelnice 1900–1945

Ozvěny Fotojatek | projekce**Marek Vojtěch** | živá hudba**HLAVNÍ VÝSTAVY****PETER ŽUPNÍK** | **Pred očami** | str. 34

Povedal som si, že koniec dobrý, všetko dobré, tak teda radšej začnem neveselo. 1,8 × 10¹² alebo 1,8 trilióna je predpokladaný počet fotografií, ktoré vzniknú na našej planéte do konca roku 2024. Je to číslo, ktoré si viem predstaviť možno trochu konkrétnejšie ako rozpinanie vesmíru, ale jeho zmysel mi uniká (asi ako zmysel zbrojenia v ekologicky utrápenom svete). Na druhej strane mám úprimnú radosť, že pri milionoch fotografií kapučín, nechtov, šteniatok a nových topánok, ktorých prchavá a instantná existencia stráca zmysel pár okamihov po tom, ako vznikli, vidíme fotografie, ktoré zachytením prchavého okamihu prítomnosti prekračujú fenomenálne vlastnosti reality. Pre Petra Župníka je typická práca v celkoch, diptichoch či triptichoch. Práve v tejto vzájomnej pozícii sa nám otvárajú nepovšimnuté a ľahko prehliadnuteľné zátišia, krajiny, či až grafické listy. Peter nám ukazuje svet, ktorý máme "pred očami", ale nevidíme ho. Tak, ako dobrý portrét nezobrazuje len človeka, ktorý sedel modelom, ale prenesene je zároveň portrétom autora, tak aj fotografie Petra Župníka nie sú len fotografiami videneho sveta, ale aj fotografiami nevideneho. Úsmevné, lyrické, občas neuveriteľné, rafinované komponované, či veristicky reálne zábery sa vzájomne dopĺňajú. Jeden akoby začne rozprávať príbeh, druhý ho dopovie a občas dokonca doplní aj to, čo prvý zabudol. Fotografie nevznikajú hromadne, ale čakajú na svoj okamih, ktorý sa stretne

s neuveriteľným archívom, vypáleným hlboko v pamäti či sietnici autora.

Takto sa spájajú miesta, pocity, svetelné situácie rozšírené o nepatrné zásahy. Práve táto postprodukčná rovina jemného rozmazania, predĺženia či doplnenia bodky na správnom mieste vnáša do Petrových fotografií svieži, neočakávaný a neokukaný nádych.

Peter Župník je bytostný fotograf. Nech bolo jeho putovanie životom akokoľvek klukaté, v Prahe, kde sa stal výrazným zjavom v skupine „Nová slovenská vlna“, v Paríži, kde prežil veľkú časť života, a na všetkých cestách svetom ho sprevádzal fotoaparát. Neúnavne, nepretržite, neortodoxne, s analógom či s digitálom, sa každá zdanlivo zanedbateľná chvíľa mení na príležitosť. Prechádzka, parkovisko, ulička, mačka, havran, tekvica, okno, kopec... čokoľvek sa imaginatívnym pohľadom mení na zdroj inšpirácie. Peter Župník má v svojom bohatom portfóliu desiatky otvorených tém, prístupov a obsahov. Jemné chvenie medzi predmetným a abstraktným, medzi precízne remeselným a triviálnym. A. C. Danto vo svojej útlej štúdii „Zneužitie krásy“ hovorí o fiktívnej výstave. Pokúsim sa parafrázovať. Návštevníci si mohli vybrať, či vstúpia do galérie cez vchod, nad ktorým je napísané Výstava krásneho umenia, alebo použijú druhý, nad ktorým bolo napísané Výstava súčasného umenia. Aj keď bola výstava len jedna, každý sa na ňu pozeral skrz prizmu pocitu, ktorý chcel na výstave zažiť. Ak by sme chceli vstúpiť do sveta Petra Župníka, určite by nám dvoje dvere nestačili.

Boris Vaitovič

JAROSLAV BENEŠ |**Ze série L. D.** | str. 28

Jaroslav Beneš (*1946) fotografuje od konce 60. let. Profesionalizoval se v plzeňském Divadle Alfa, ale v závěru 70. let se již zabýval převážně volnou tvorbou. Jejím vystavením dal v roce 1980 najevo, že se hlásí k pokračovatelům metafyzické linie vytyčené klasiky. Všelijak si pohrával s iluzí prostoru, aniž by se nás snažil přimět k přehlížení plochy fotografického listu. Nebezpečí samovolné iluzivnosti držel zpátky vykopírováním celé plochy negativu včetně okrajů, charakterizujících užití kazety na velký formát. Benešovy snímky neměly zkrátka zprůsvitnět a sloužit k zrcadlení skutečnosti tří rozměrů.

Rozvíjel-li po dlouhé dekádě techniku černobilých kontaktních pozitivů, nyní užívá digitální aparáty a plnou škálu barev. Tajuplné obrazy nadále staví z prchavých odlesků, zachycovaných v prostředí utvářeném moderními a postmoderními architekturami. Platí to i pro Sérii L. D. Iniciály odkazují nejen k pařížské čtvrti La Défense: užíváním zkratek, popřípadě označení „bez názvu“ (namísto věcného titulu), fotograf vždy napovídal, že se mu nejedná o popis. Zpočátku ukazoval veřejné prostory v natolik detailním pohledu, že oslovoval zájemce především autorskou vizí. S tím však nebyl zcela srozuměn. Podle vlastních slov se zabývá výpovědí o světě, v němž žije. Není tedy divu, dává-li svým (téměř bez výjimky) vylištěným záběrům širší vyznění. Nepůsobí nakonec přece jen hlavní měrou to,

že s Jaroslavem Benešem vstupujeme do světa vlastního nám všem?

Sám tvůrce uzavírá věc takto: „Pařížská čtvrt La Défense byla zatím největším ateliérem, který jsem používal. Strávil jsem v něm několik měsíců pilnou prací, ale i tichým přemýšlením. Myslím si, že umění má také provokovat i jiné než libé pocity. Uvědomte si, že většina obrovských staveb, ze kterých se tato část Paříže skládá, slouží jako úřady a správní budovy. Když tam zavítáte v noci, procházíte pustou krajinou, potkáváte jen strážce se psy a maximálně na vás občas mrkne očko hlídací kamery. Tak tyto noční můry mne provázejí... A nejen v La Défense.“

Josef Moucha

JAN POHRIBNÝ | str. 35

Jan Pohribný, Master QEP je absolvent FAMU. Od roku 1986 pracuje jako samostatný fotograf-výtvarník. Vedle své volné tvorby se věnuje převážně reklamní a ilustrační výtvarné fotografii. Spolupracuje s řadou předních agentur, firem, vydavatelství a časopisů doma i v zahraničí.

Od roku 1990 je členem a od roku 2017 prezidentem Asociace profesionálních fotografů (APF). APF zastupuje od roku 2018 ve správní radě Evropské federace profesionálních fotografů (FEP). V letech 1998–2013 byl pedagogem na Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě a v letech 2011–2015 externím pedagogem na VOŠ Michael. Nyní působí jako pedagog na Vysoké škole kreativní komunikace v Praze. Od r. 1997 působí jako lektor workshopů doma i v zahraničí, zejména ve Finsku, Norsku a Itálii;

v letech 2003–2012 přednášel na Prague Summer Program pro Western Michigan University. V roce 2006 absolvoval roční rezidenční umělecký pobyt v okrese Etelä-Savo ve Finsku.

Je dvojnásobným držitelem ocenění APF Osobnost české fotografie (za rok 2011 a 2023) a od roku 2019 certifikátu Master QEP, který uděluje Federace evropských profesionálních fotografů.

Je zastoupen v řadě mezinárodních i domácích veřejných sbírek.

Doma i ve světě již měl více než 60 samostatných výstav a podílel se na více než 150 skupinových výstavách.

Působí také jako kurátor a organizátor výstav české, ale i např. ukrajinské fotografie – "Bojuji i za nás", která byla v r. 2023 prezentována v G4 v Chebu, v Olomouci a na FotoFestu v Houstonu, USA nebo Fotofestivalu v belgickém Peltu.

Je autorem řady knih, zejména Magic Stones, Merrell Publishers, London, 2007, Kreativního světla, Zoner Press, Brno, 2011 a Kreativní barvy, Zoner Press, Brno, 2016.

Spi, rituální krajino!

Čas, který rámuje jednu ze základních vlastností fotografie, je také součástí tvůrčího procesu vzniku cyklů, které jsem pro toto téma vybral.

Spi-rituální geometrie volně navazuje na můj cyklus Nová doba kamenná, kde jsem se mnoho let věnoval interpretaci prastarých posvátných míst, rituálů a kultur, které stály kdesi na počátku lidské civilizace. Už v tomto cyklu jsem nemohl pominout afinitu vesmíru, přírody a samozřejmě člověka k základním geometrickým schémátům a obrazcům. Ty si

patrně neseme již v naší DNA, která mimochodem má také zřetelnou geometrickou strukturu, a asi podvědomě pak hledáme či vytváříme to, co je nějak geometrii, ale i dalšími veličinami, jako je matematika, fyzika atd., vymezeno nebo přinejmenším naznačeno. Je to hledání řádu v chaosu. Obojí potřebujeme k životu, který je postaven na protikladech. Abychom byli schopni rozpoznat, co je krásné, musíme poznat i to, co je ošklivé. Světlo doprovází vždy stín...

Cyklus Andělé „na pozadí ztraceného ráje nastoluje otázky: kdo jsme a proč jsme. Figura do obrazů vnáší časovost, která je daná vyprávěným příběhem. Děj nesený figurou je pouze dočasně zastaven spouští fotoaparátu“, napsala Alena Beránková k mé loňské výstavě v SGVU Litoměřice.

A cyklus Pittura intima zkoumá krajinu ve spojení s minimalistickou malbou, kdy konkrétní tvary a prožitky jsou zneostřené, jako ve snu, o hledání ztraceného ráje, který mne (nás) čas od času navštěvuje...

JP, Tavole, 17. 7. 2024

RUDO PREKOP | str. 49

Rudo Prekop (*1959) pochází z Košic. Absolvoval Střední umělecko-průmyslovou školu v Košicích, obor užitá fotografie, roku 1986 ukončil studium na FAMU v Praze. Žije a pracuje v Praze jako fotograf ve svobodném povolání. Je členem Pražského domu fotografie a Asociace profesionálních fotografů. Od roku 2002 je vedoucím Ateliéru imaginativní fotografie na FAMU. Dosud uspořádal přes 50 samostatných výstav a zúčastnil se více jak 220 skupinových výstav

a projektů doma i v zahraničí. Je spoluautorem i realizátorem původní koncepce a výtvarného řešení Muzea Andyho Warhola v Medzilaborcích. Svým dílem je zastoupen v mnoha významných veřejných i soukromých sbírkách. Kromě vlastní tvorby se věnuje i kurátorské činnosti. V roce 2018 byl jmenován profesorem. V rámci volné fotografie realizoval následující cykly: Klasika, Inscenace, Zátíši, Aranže, Reálovky, Nové figury, Sběrné suroviny, Světlo, Kosmos.

Kosmos

Audiovizuální průřez stejnojmenným cyklem, který vzniká již mnoho let, a ve kterém je autor fascinován tvarovou dokonalostí kruhu rozumem neuchopitelného nekonečna vesmíru, naprogramovaného kosmického řádu, stvořitelského principu.

Fotografie: Rudo Prekop
Hudba: Damian Pastirčák
Postprodukce: Debora Pastirčáková

MIROSLAV NĚMEČEK | str. 24

Miroslav Němeček (*1964) je volný fotograf, pedagog, kurátor, zakladatel a provozovatel soukromé Školy kreativní fotografie v Praze (od roku 2001). Vystudoval Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě (1996–2003) a ve svých konceptuálně pojatých sériích, prezentovaných již na desítkách skupinových i samostatných výstav, se dlouhodobě zabývá tématy, jakými jsou identita jedince, sexualita, intimita, čas či pomíjivost (*Dívky, Čas madon, Modly, Soukromá Marilyn, Showroom, Můj svět, Jízda* a další). Ve své tvorbě, již dominují aranžované portréty žen, využívá často rozmanitých technik

počítačové manipulace i apropriaci z různých oblastí výtvarného umění a filmu. V roce 2002 byla mozaika jeho 72 fotografií pod názvem *Schody do nebe* oceněna Zvláštním uznáním poroty soutěže Czech Press Photo. **Čas, co nikdy nebyl** *Náš dnešek se stane brzy dávnou minulostí.*

Výstava Miroslava Němečka pod názvem *Čas, co nikdy nebyl* je dominantně sestavena ze dvou autorských souborů z poslední doby, *Doteky věčnosti (2024)* a *Půlnoční madony (2024)*, v nichž silně rezonuje především téma času. Od nepaměti byl člověk fascinován dočasností a pomíjivostí všeho krásného, ale současně i veden svou stále nenaplněnou touhou po věčnosti. Autor sám zde tuto odvěkou tajuplnou hru mezi pomíjivým a věčným představuje divákovi pro něj typickým způsobem, formou počítačově manipulované portrétní fotografie. Platí to nejen pro obrazovou sérii *Doteky věčnosti*, kde jsou portréty současných žen konfrontovány s motivy všudypřítomných otravných much, jakéhosi symbolu nesmrtnosti, triumfujícího nad časem vyhrazeným pro jeden lidský život. Technika počítačové montáže je rovněž uplatněna i v případě *Půlnočních madon*, kde naopak již neexistující ženy z malířských pláten autorů 19. století jsou přemístěny v čase i prostoru do nočních ulic a parků dnešních pražských Dejvic. Celou expozici pak uzavírá několik starších fotografií ze souboru *Dívky* (2000), v němž autor uvádí téma intimity a sexuality jedince do kontextu

našich zažitých představ o vztazích soukromého a veřejného prostoru.

LENA GALLOVIČOVÁ | str. 23

Lena Gallovičová (Luga, *1985 Košice) je současná slovenská vizuální umelkyňa. Študovala na FUTU v Košiciach, v Ateliéri súčasného obrazu (2008–2014). Primárne sa vo svojej tvorbe dlhé roky venuje fotografii a sústreďí sa na prieniky experimentálnej fotografie a voľného umenia. Námety, ktorým sa venuje najradšej, sú portrét, krajina, ľudská figúra, intimita a emócia. Odkazuje na symbolizmus, romantizmus a surrealizmus.

Umelkyňa žila necelých desať rokov v Prahe, kde nielenže našla svoj druhý domov, ale aj intenzívne tvorila. Počas tohto obdobia spolupracovala s množstvom významných umelcov, hercov, módných návrhárov, umeleckých šperkárov a spevákov. Jej práca bola obohatená o rôznorodé kreatívne skúsenosti, ktoré získala prostredníctvom týchto spoluprác, čo sa výrazne odrazilo na jej jedinečnom umeleckom štýle.

K téme tela a telesnosti pristupuje veľmi jemným a citlivým spôsobom. Jej fotografické výstupy pôsobia maliarsky až expresívne. Diela vtiahnu diváka do intímneho sveta iluzívnej atmosferickej reality. Fotografické práce sú ako keby premostením medzi dvoma svetmi fotografie a maľby. Silnou dominantou v jej tvorbe je portrét, kde zachytáva emócie a nálady daného okamihu, ktorý sa už nikdy viac nezopakuje. Gallovičová pracuje s fotografiou iným spôsobom, ako sme zvyknutí. Už v diplomovej práci si zvolila iný prístup, ako vyjadriť

svoje myšlienky prostredníctvom fotografie. Jej diplomová práca bola neskôr vystavená v Barcelone a Leede pod kurátorskou taktovkou Maie Creus. Umelkyňa vytvára z fotografií inštalácie/objekty, site-specific na mieru pre daný výstavný projekt. V minulosti sa venovala módnjej fotografii, v súčasnosti skôr len príležitostne. Jej módne fotografie sa objavili v rôznych zahraničných umeleckých online a tlačných magazínoch (New York, Berlín, Londýn, Bratislava, Praha, Toronto a iné). **Živá voda, svätá voda** Fotografka a vizuálna umelkyňa Lena Gallovičová kreuje výstavu ako imerzívny zážitok pre všetky zmysly. Vo svojom intermediálnom prístupe kombinuje surrealistickú imagináciu s témou hľadania koreňov. Osobnú históriu spája s kolektívnou minulosťou a tradíciami, aby vytvorila aktualizovanú formu rituálneho zážitku, napísala kurátorka Šopa Gallery Petra Housková. Autorka vo svojom diele odkazuje na očistné kúpele a silu vody. Námety čerpá z mytológie, starých obrazov a rituálov žien. Voda dáva a berie život, ide o istý kolobeh na tomto svete. Vodná hladina reprezentuje akékoľvek pomyselné zrkadlo nás samých a celej spoločnosti. V mnohých mytologických príbehoch sa voda objavuje aj v kontexte zázračných vlastností. Voda života alebo živá voda je motívom, ktorý sa objavuje v rôznych príbehoch a legendách, kde má schopnosť uzdravovať a obnovovať život. Celkovo, voda a vodné hladiny sú symbolmi života, smrti,

znovuzrodenia a transformácie, pričom sú často stelesnené v postavách božstiev a bytostí, ktoré odrážajú úctu a fascináciu ľudí touto esenciálnou silou prírody. V slovenskej a pohanskej mytológii voda zohráva kľúčovú úlohu a je často spájaná s rôznymi božstvami, duchmi a rituálmi. Rusalky sú vodné víly, ktoré sa podľa tradície zdržujú pri riekach a jazerách. Často sú to duše mladých žien, ktoré zomreli násilnou smrťou alebo sa utopili. Rusalky sú známe svojou krásou a zvodnosťou, a niekedy môžu zvádzať mužov, ktorí sa potom utopia. V niektorých príbehoch však vystupujú aj ako ochranné bytosti, ktoré pomáhajú ľuďom a prírode. Pramene a studničky majú mimoriadny význam. Boli považované za posvätné miesta, kde sa ľudia chodili modliť, prinášať obeť a hľadať uzdravenie. Viera v liečivú silu vody pretrvala až do súčasnosti, a na Slovensku je dodnes množstvo studničiek a prameňov, ktoré ľudia považujú za zázračné. Celkovo je voda v slovenskej a pohanskej mytológii považovaná za mocný a posvätný element, ktorý prináša život, očistu a magickú ochranu. Tradície a rituály spojené s vodou pretrvali po stáročia a stále sú súčasťou kultúrneho dedičstva Slovenska. **Sen** V minulosti sa mi opakoval sen, ktorý na mňa hlboko zapôsobil a stal sa inšpiráciou pre moju súčasnú tvorbu. V tomto sne som sa videla nahá v jazierku, obklopená pokojnou a tmavou vodou, ktorá

odrážala mesačné svetlo a vytvárala magickú atmosféru. Tento sen sa mi vracal znova a znova, každý raz s rovnakou silou a jasnosťou, akoby mi chcel niečo dôležité povedať. Pocit slobody a splynutia s prírodou, ktorý som v sne prežívala, vo mne zanechal hlbokú stopu. Z tejto skúsenosti teraz čerpám pri svojej tvorbe, snažím sa zachytiť túto esenciu nahoty a prirodzenosti, ktorá pre mňa symbolizuje čistotu a pravdu. Moje diela odrážajú túto túžbu po spojení s prírodou a odhaľovaní skrytých stránok našej bytosti.

MIROSLAV HLINKA | str. 17 Miroslav Hlinka je fotograf a výtvarník, ktorý sa venuje predovšetkým čiernobilé fotografii a hľadá krásu v miestach, ktorá jsou na dosah, tedy v běžné krajině a v městských zákoutích. Se svou výtvarnou tvorbou se zúčastnil mnoha mezinárodních výstav a soutěží, kde získal řadu prestižních ocenění, například 2. místo na mezinárodním bienále moderního exlibris v polském Malborku (2023), speciální ocenění na mezinárodní soutěži drobné grafiky v polském Ostrówě Wielkopolském (2022), cenu za nejlepší exlibris na mezinárodní soutěži drobné grafiky a exlibris v belgickém Sint-Niklaas (2019) a mnohé další. **Momenty ticha** Černobilé fotografie Miroslava Hlinky ze série Momenty ticha vás zavedou do tajemného světa kostnic, do míst přístupných, ale i běžně nedostupných, a přiblíží vám tak fenomén kostnic,

kteřé byly dříve v evropské kultuře naprosto běžné. Nejde však jen o pouhou fotodokumentaci míst, dnes povolna mizejících. Díky hře světla a stínu mají záběry hlubší, výtvarný přesah. Autor zachycuje kostnice s citem a nechává na diváka působit jejich atmosféru. Výstava odkrývá nejen jejich nečekanou a poněkud netradiční krásu, ale zároveň nutí k zamyšlení nad staletým poselstvím „memento mori“ (pamatuj na smrt).

LIBERECKÁ ŠKOLA FOTO•GRAFICKÁ | str. 42 LŠFG byla založena v roce 2015 (jako LŠF Liberec, s. r. o.). Ve školním roce 2017/2018 se otevřel historicky 1. ročník dlouhodobého studia fotografie s know-how podobným vysokoškolské výuce. Tvůrčí fotografie, dálkové studium a později otevřené obdobné studium Grafického designu vychází ze zkušeností a odborné erudice fotografických a grafických lektorů.

V rámci výuky je kladen důraz na individuální výtvarný (umělecký) vývoj a všeobecný rozhled frekventantů. Absolventi kurzů by měli umět řemeslné zpracování foto/grafiky, samostatně tvořit a posílit svou tvůrčí praxi ve výstavních souborech. Benefitem je otevřenost ke kritickému myšlení i k práci s odbornými texty. V dílčích předmětech je pak kladen důraz na kolegiální, respektování odlišných názorů, pochopení pro práci druhých a na vzájemnou spolupráci mezi sebou navzájem. Důležitým bodem programu dálkového studia jsou veřejné konzultace prací, které jsou skvělou zpětnou

vazbou pro autora, ale učí i ostatní posluchače formulovat své názory, případně přijímat jiný úhel pohledu a otevřít si nový horizont vnímání. Konzultace, tak jak je LŠFG vnímá, jsou uměním diskuse nad dílem. Při dálkovém studiu si může student vybrat a navštívit libovolně přednášky (konzultace) jiných ročníků nebo jiného oboru. www.lsfliberec.cz **Akce 14424** Počet účastníků: 20 + 1 Místo konání: Meandry Ploučnice, Hradčany (Ralsko) Datum: 14. 4. 2024 Čas: 12.00–13.00 hodin Popis akce: Fotografie v čase ztrácí objektivitu. Účastníci byli vyzváni, aby si pro Blatenský fotofestival (téma Čas) připravili jednu výstavní fotografii v maximální kvalitě, řádně podepsanou a číslovanou dle zvyklostí autora. V rámci školního krajinářského plenéru každý z akterů krátce představil své dílo a následně jej spálil. Účastníci na list papíru popsali fotografii nebo důvod výběru (spálení) a tím zaznamenali své myšlenkové pochody. Během akce vitr rozfoukal většinu popela z fotografií. Expozice: Vystavený popel je umístěn na umělém ohništi, kolem jsou pověšeny texty. Prostor je doplněn fotografickým záznamem z akce a videosmyčkou.

OTEVŘENÁ SCÉNA

JANA BAUEROVÁ | str. 52 Mým životem se prolíná hudba a fotografie, v úzkém sepětí s přírodou a vzdělávací činností. Vystudovala jsem

postupně biologii, pedagogiku, anglický jazyk a literaturu, a nakonec tvůrčí fotografii na ITF PPF SLU v Opavě. Ač pocházím z východních Čech, žiji již delší dobu v Beskydech, uprostřed hor. Mám ráda hory a život. S ostatními to sdílím jak prostřednictvím hudby (v současnosti chystám CD autorských písní s keltskou harfou), tak prostřednictvím fotografie. **Ve stopách** Chodit přírodou s otevřenými očima mě naučil můj dědeček. Znovu jsem si to uvědomila při procházení starého rodinného alba s fotografiemi mých prarodičů z jejich svatební cesty „po vlastech českých“. Dědeček Štěpán Šantrůček a babička Eliška se poznali v Sokole za první republiky. Svými životy mě inspirovali nejen k pobytu v přírodě; jsem jim za mnohé vděčná. Na předposledním snímku jsou se svou dcerkou, mojí maminkou, a na posledním snímku už jsem přítomna já, jejich vnučka – nesena na výlet do lesa v tašce od luxu. Historické fotografie jsem zkombinovala se svými fotografiemi povrchů cest a „lesních podlah“, které při chůzi krajinou vnímám spolu se zvuky, vůněmi, pocity. Jako když dlaní otřeme zamlžené okno a nahlédneme, co je za ním.

VALDEMAR BEDNARZ | str. 36 Student ITF a člen Asociace profesionálních fotografů. **Smutná krajina (Horní Slezsko)** Třinecké železárně ve východním cípu České republiky. Zdroj práce a obživy pro celý region, série snímků focená na 40 let expirované inverzní filmy ORWO, volány crossprocesem. Horní Slezsko je

oblast, kde se daří množství hudebních skupin hrajících tu nejtvrďší hudbu – grindcore. Jednou z nich je dvoučlenná skupina Impulsealer, bubeník původem z Orlové a kytarista z jižních Čech. Fotografie z této minisérie budou na obalu jejich nového vinylu.

DANIELA BÚRYOVÁ | str. 38
Jsem věčná studentka fotografie. Na svých fotografiích nejraději zachycuji skutečné lidi a jejich příběhy. **Sestry**
Sestry – dva různé světy, dva různé životy, které se ale neustále proplétají a čas prohlubuje jejich vzájemné pouto.

JIŘÍ BŽOCH | str. 44
Rodák z jihočeských Prachatic, absolvent elektrotechnické fakulty, fotograf amatér a samouk. Fotografování je mým velkým koníčkem, poslední roky se věnuji makrofotografii, focení noční krajiny, malování světlem a v současné době jsem se nadchl pro staré fotografické techniky. **Zub času**
Při oznámení tématu „Čas“ pro letošní ročník festivalu mě ihned napadlo spojit mou vášeň pro cestování po památkách se starými fotografickými technikami. Na fotografiích jsou zobrazeny zříceniny jižních Čech, které jsem zhotovil časově náročnou technikou olejotisku a gumotisku.

PETRA DACHTLER | str. 29
Petra Dachtler (*1968, Berlín) vystudovala slavistiku a evropská studia v Berlíně, Praze a Varšavě a pracovala jako diplomatka v Praze,

Bruselu a Tunisu. Fotografické vzdělání postupně získávala především ve Photocentru, na Ostkreuzschule für Fotografie a Neue Schule für Fotografie v Berlíně, v letech 2017–2022. V současnosti je studentkou Školy kreativní fotografie v Praze. Fotografický projekt „Město – Země – Tunisko“ prezentovala na samostatných výstavách v Tunisu i na řadě míst ve SRN. Se souborem „Alexandrowka“, o lidech žijících v ruském památkovém skanzenu v Postupimi, se stala v roce 2020 finalistkou „Umělecké ceny Braniborska“. V roce 2023 vystavila na radnici ve Wuppertalu svůj soubor o tureckých politických uprchlících v Německu pod názvem „Úběžník“. **Betonové memento**
Velký strahovský stadion je unikátním a velkolepým symbolem své doby. Výstavba prvního stadionu, zahájená v roce 1926, byla původně určena pro sokolské slety, posléze sloužil komunistům i ke konání československých spartakiád. Dodnes vzbuzuje v mnohých jeho návštěvnících podvědomý respekt. Svou bezprecedentní velikostí a mohutností činí z člověka – z diváka i z účinkujícího – malou součást čehosi většího, nadřazeného, přesahujícího smysl bytí každého jednotlivce. Z davu nesmí nikdo vyčnívat a všichni se pohybují pod taktovkou kolektivní inscenace. Dnes žijeme v době, kdy naopak svoboda jednotlivce a individualismus patří k nejvyšším hodnotám, a tehdejší architektonické zhmotnění kolektivního vědomí je nyní už jen varovným mementem, které opuštěně stojí na kopci nad Prahou a chátrá.

MICHAL FRÝDA | str. 19
Absolvent technického vzdělání na ČVUT v Praze. Narozen v Mladé Boleslavi, kde stále žije. Fotograficky se vzdělává na LŠFG. **Ryba žije**
Na co myslí ryba v čase vánočním? Tradiční kapr mizí a v lepším případě je nahrazen mraženým příbuzným z moře. Má nějaká přání? Cítí se nějak? Odlehčený pohled na téma, během kterého nedošlo k jakémukoliv újmě.

KATEŘINA GÖTTLICOVÁ | str. 25
Jsem amatérská fotografka bez jakéhokoliv fotografického vzdělání. **Moje vnoučata**
Soubor Moje vnoučata mapuje jejich podobu od narození do věku 14 let. Jedna fotografie zachycuje prvního vnuka Ondru s otcem od narození do roku, v němž dorostl jeho výšky. Druhá fotografie zobrazuje Ondru se svojí sestřenicí Laurou, též mojí vnučkou. Fotografie vznikaly při naší každoroční letní společné dovolené.

MARTINA GRMOLENSKÁ | str. 39
Martina Grmolenská (*1978) se fotografii intenzivně věnuje od roku 2005. Nedá se říci, že by za tu dobu už dospěla k nějakému osobitému stylu, stále hledá a možná se o něj ani nepokouší. Každé téma je totiž originál, každé si samo řekne o své specifické výtvarné vyjádření. Kromě práce s obrazem ji baví se vyjadřovat i slovně. Již dekádu pravidelně přispívá do časopisu FOTO a nedávno vydala svou knižní prvotinu. **Hola Futuro/Ahoj, budoucnosti**
V jižní Bolívii, ve výšce kolem 3 600 m. n. m. se nachází městečko

Uyuni. Dlouhá léta poklidně podřimovalo jako každý zapadákov v těchto končinách a ožívalo hlavně díky turistům, kteří mířili na nedaleké solné pláně. Město však čeká jiná budoucnost. Ve vzdálených končinách Země zatoužili po zelené planetě a elektroauta, která k tomu mají prý zásadně přispět, zatím potřebují do baterií spoustu lithia. A v blízkém a vzdáleném okolí Uyuni se nachází většina dosud známých zásob lithia. Lidé v Uyuni však také chtějí mít aspoň trochu zelené město, chtějí se radovat ze stromů v ulicích. Zvyšující se provoz těžkých nákladáků a betonování nepatrných zbytků půdy však nové výsadbě stromů nepřejí, a tak je místní chrání všemožnými způsoby.

ALEŠ JUNGSMANN | str. 16
Narozen 1971, fotograf architektury. **1/125 vteřiny**
Synchronizace mezi mnou, krajinou, fotoaparátem a bleskem na čas 1/125 vteřiny. Fotografii krajiny chápu jako výzkum neznámého a civilizovaného působení. Na hranici města, modernity, technologií a pokroku. Původní prostor krajiny, kde byl možná dříve klíč k chápání dějů a vztahů snadněji dostupný, je dnes nadobro ztracen a zapomenut, pouto je zprertháno, smysly oslabeny. Stojím v krajině, v úžasu zahlcen nadbytečným a mnou nečitelným množstvím vjemů a informací. Snažím se o redukci vedoucí směrem tam, kam jsem se dosud nedostal. Ordo ab chaos. Něžným a opatrným mýcením s nadějí dostat se blíže.

SIMONA KALA | str. 22
Absolvovala pražskou Školu kreativní fotografie a nyní navštěvuje magisterské studium na Institutu tvůrčí fotografie při FPF Slezské univerzity v Opavě. **Pod vlivem měsíce**
Čas dokáže být neúprosný zejména ve spojitosti se spánkem. Mnohdy se nám ho na spánek nedostává, nebo se naopak nesmírně vleče, když nejde spát. Soubor vychází z rodinného rozhovoru o tom, že se nám kolem úplňku špatně spí... každá z fotografií představuje imaginární lůžko jednoho z mých dětí a průnik jejich favoritních usinacích poloh. Umístím-li všechny čtyři fotografie vedle sebe, získám komplexní přehled nejpohodlnějšího usínání mých spáčů nebo také iluzi noci, kdy je těžké usnout.

BARBORA KNOBOVÁ | str. 20
Studentka 3. ročníku ITF v Opavě a absolventka oboru Intermediální tvorba na plzeňské Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara v ateliérech Adély Matasové a Vladimíra Merty. V posledních letech se zaměřuje na subjektivní dokument, jejím největším koníčkem je však experimentální fotografie. **Kůže, kterou nosím**
Vše, co prožijeme, nás nějakým způsobem vždy poznamená. Co všechno utváří naši osobnost? Jak vnímám své vlastní tělo? Tyto otázky ve mně rezonují už od střední školy a čím dál častěji mám potřebu se s nimi vyrovnávat prostřednictvím tvorby. Subjektivně dokumentární fotografický soubor zachycuje můj již třetí pobyt v porodnici, krátce před a krátce poté. Není pochyb o tom, že mateřství zásadně mění pohled na svět. V souboru se zamýšlím nad vnějšími a potažmo niternými zásahy do těla i duše, jakožto nepřenositelném otisku zážitku. Každá životní zkušenost nás neustále posouvá dál a my tak rosteme v bytosti s nezaměnitelnou vlastní cestou. **MAREK KOLIHA** | str. 55
Marek Koliha (*2003) patří k nejmladší generaci českých fotografů. Vystudoval obor fotografie na střední škole MICHAEL v ročníku doc. MgA. Vladimíra Kozlíka, doc. MgA. Jaroslava Fišera a MgA. Petra Štěpána. Nyní studuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě pod vedením prof. PhDr. Vladimíra Birguse. **Anatomie času**
Čas je pouhá fyzikální veličina a lze ho zachytit pouze nepřímou v jeho projevech. Tuto fyzikální veličinu lze zkoumat buď vědecky, cestou víry, nebo uměleckým uchopením. Rozhodl jsem se fotografickou metodou zkoumat projevy Newtonova kyvadla. Objektivem jsem analyzoval pohyb hmoty při zachování zákona o energii. Katalyzátorem byl proud fotonů ze světelných zdrojů s rychlostmi blíživými se absolutní rychlosti. Světlo bylo postupně modifikováno v oblasti barevného spektra. Součet všech těchto prvků syntetizoval v časový okamžik okolo jedné třináctiny sekundy. Tímto způsobem jsem byl schopen zachytit čas v jeho nejelementárnější čisté podobě. Jde o anatomické zachycení času na hranici biologie,

fyziky a božské energie. To vše bylo docíleno uměleckým procesem. Výsledkem je čistá krása.

MARTINA KOUBKOVÁ | str. 18
Martina Koubková, v současné době studentka Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a fotografka na volné noze. Ve své vlastní tvorbě ji je nejbližší inscenovaná výtvarná fotografie, ilustrace a dlouhodobý dokument. Ráda střídá různé způsoby zobrazení svých témat, zkouší, kam až ji pustí její vlastní limity a představitost. Projekt I hate when it is 2:30 PM začala fotit ve Francii, v rámci fotofestivalu Rencontres d'Arles.

I hate when it is 2:30 PM / Nesnáším, když je 14:30

„Nesnáším, když je půl třetí,“ čteme v textu, jímž fotografka Martina Koubková doprovází kolekci minimalisticky aranžovaných kompozic, opatřených anglickým titulem I hate when it is 2:30 PM. „S železnou pravidelností se zcela automaticky dívám na hodinky přesně v tuto denní dobu. Půl třetí. Moje vnímání času se lehce změní. Den začne zrychlovat. Můj neklid roste. Netrpělivost také. Není ještě příliš pozdě. Ale není už úplně málo. Proč mi všechno tak trvá? Srovnávám se s ostatními. Napětí. Myšlenky se dostávají do obrátek... Bojuji s touhou vzdát to, jít si odpočinout. Prokrastinace je dávná zrádkyně. Poslední tempa, no tak, zaber! – Nejsem v tom úplně sama, že?“

ŠÁRKA KOŠATECKÁ | str. 48

Po vystudování Obchodní akademie jsem absolvovala obor Bezpečnostně-právní studia a následně jsem

nastoupila do státní správy, kde působím dodnes. Fotografii jsem se začala věnovat přibližně v roce 2019. Od té doby jsem prošla řadou fotografických workshopů, absolvovala dvouleté studium v Liberecké škole foto·grafické a v současnosti navštěvuji ateliér fotografie při VOŠ Scholastika pod vedením MgA. Jiřího Thýna. Ve své tvorbě se poslední dobou věnuji převážně autoportrétním inscenacím. S oblibou zachycuji také nalezená městská zátiší nebo tvořím abstraktní fotografické obrazy.

LENKA KREJČOVÁ | str. 51

Fotografovat jsem začala před několika lety a zpočátku se věnovala převážně street fotografii. Poslední dobou ale také velmi tíhnu k dokumentu. Mezi mé ukončené nebo dlouhodobé projekty patří např. spolupráce s Hospicem sv. Štěpána v Litoměřicích nebo s nadací sester boromejek. Zpracovala jsem čisté osobní dokument „pasti“ a také se zaměřuji na život školáků na základní škole nebo na mé rodné

město Ústí nad Labem. Blízké je mi také subjektivně pojaté téma krajiny, a to vnější i té naší vnitřní. Pracuji jako učitelka a speciální pedagožka na základní škole.

Za pět minut dvanáct
Co byste dělali, kdybyste právě nyní zjistili, že se váš vyměřený životní čas začíná nekompromisně chýlit ke konci? Jaká si myslíte, že byste ještě chtěli stihnout udělat rozhodnutí? Co by pro vás bylo důležité? Jakým směrem by se nejspíš ubíraly vaše myšlenky a přání právě v přímé konfrontaci se smrtí? Fotografický soubor o životě v hospici dává nahlédnout do prostředí, ve kterém se pečuje o lidi v terminálním stádiu života. Do prostředí, ve kterém se odkládají masky a kde přestávají platit společenské role. Tam totiž zůstává jen člověk v přímém a tom nejintimnějším setkání, které se sebou může mít. Budiž nám to inspirací.

TOMÁŠ LOUKOTA | str. 27

Nezávislý fotograf, který se zaměřuje na reportážní a street fotografii.

4648 hodin
Cestou z práce a do práce jsem za posledních 25 let strávil přibližně 4 648 hodin. Tento čas představuje obrovskou část mého života, kterou jsem věnoval cestování mezi domovem a pracovištěm – hodiny, které jsem mohl strávit s rodinou, věnovat svým zálibám nebo jednoduše odpočívat. Tento promarněný čas mi chybí a zůstává nevratný. Mé fotografie zachycují okamžiky z těchto cest, kdy jsem měl možnost pozorovat každodenní život, měnící se krajinu osvětlenou mým vozem a prchavé momenty, které často zůstávají

nepovšimnuté. Soubor je zamyšlením nad neustálým pohybem a touhou po čase, který již nelze získat zpět.

FILIP MACHAČ | str. 30

Narodil jsem se v roce 1984 v Uherském Hradišti. Po ukončení studia filozofie a estetiky jsem se přestěhoval do Německa a skončil v Berlíně. Tam jsem začal fotografovat. „Focení je pro mě určitou formou intuitivní komunikace s prostředím a věcmi, které mě obklopují. Proces „tvorby“ fotografie je pro mě jakýmsi nazřením toho, jak jsou všechny věci propojeny. Výchozím bodem mých prací je většinou samotná fotografie, která vzniká spontánně a nestylizovaně. Fotografii zároveň vnímám jako materiál, s kterým je možné dále pracovat, dávat ji do nových kontextů, popř. zpracovávat ve výstavních nebo jiných instalacích.“

V současné době žiji v Soluni.

Míň než nic

Soubor fotografií vznikal mezi lety 2016 a 2024 v malé horské vesnici Marelisi, která se nachází v Malém Kavkaze v Gruzii. Do vesnice se vracím každé léto, jelikož odtud pochází část mé rodiny. Marelisi leží na úpatí Kavkazu ztracená mezi kopci, nenápadná. Když sem přijedete, máte pocit, že se nacházíte v bezčasi, někde mezi divočinou a starověkými mýty. Čas je zde jen bezvýznamným pojmem, lidé jej prakticky nevnímají, většina ani neví, co je zrovna za den. Vše plyne v rytmech a cyklech, jež udává hlavně příroda a (ne)soužití člověka s ní.

VÁCLAV MALINSKÝ | str. 26

Žije v Liberci. Je absolventem Liberecké školy foto·grafické a v současnosti

studentem Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě. Pro jeho tvorbu je typické zkoumání vztahu člověka s krajinou, ať už tou klasickou nebo městskou. Ve svých projektech naráží na témata konzumní společnosti a poukazuje v nich na stopy lidské činnosti v krajině. Jeho poslední fotografické projekty se především úzce dotýkají regionu, ve kterém žije.

Zlomky dětství

Ve svém dlouhodobém, silně osobním projektu se snažím zachytit vzácné a v čase velmi pomíjivé okamžiky dětství svých dvou synů. Při zaznamenávání vedu svůj vnitřní dialog, kdy balancuji jako fotografující otec na oné etické hraně „kam až mohu zajít“. Ve svém vizuálním pojetí se snažím zachytit danou míru tajemství nedořečeného a ponechat dostatečný prostor pro vlastní interpretaci. Každý pozorovatel si v těchto snímcích může najít své mikropříběhy, jaký byl anebo jaký mohl být, ať už jako dítě nebo jako rodič. Naše ratolesti dělají vše s neutuchající vírou, že tohle je teď ta nejsprávnější věc, přičemž nám samotným nastavují zrcadlo. Neztratili jsme se ve vši té vážnosti? Život je hra, nezapomínejme na to.

VÁCLAV NĚMEC | str. 47

Absolvent magisterského studia Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě, dramaturg a kurátor výstav v Bio Kotva v Českých Budějovicích. Svým objektivem se snaží formou subjektivního dokumentu zachytit prchavé okamžiky, které zažívá na svých cestách (nekonečný cyklus Zápisník) či na plážích Baltského moře (soubor Summertime). Nesnaží

se ani tak zdokumentovat místo svého dočasného pobytu, jako spíše zaznamenat vizuální a výtvarné, avšak i pocitové a symbolické aspekty reality. Snaží se, aby každá jednotlivá fotografie byla svébytným obrazem vycházejícím z reality. Autor své fotografie zásadně nearanžuje, pracuje s útržky žitého světa.

Karavany
Obytné přívěsy, odložené a opuštěné kdesi v krajině. Plné příběhů z dalekých cest, žijí svůj nový život jako útočiště tuláků a lidí spjatých se zemí.

HANA PEŠKOVÁ | str. 33

Fotografka, profesí ekolog. Jak focení, tak příroda jsou pro mne důležité součásti života. Nejraději zachycuji jak okamžiky v přírodě (nálady v krajině), tak běžné sociální situace (nálady života). Zachycení prchavých okamžiků krásy a vzácnosti bytí, nejen toho lidského. Kdybych se měla zařadit do obligátních škatulek, tak se věnuji krajinářské, pouliční a reportážní fotografii. Jsem členkou fotoklubu FotoKrumlov.

Má tichá zahrada

Zahrada je mým intimním prostorem, který mě kotví v přirozeném pohybu času. Pomalu přestáváme vnímat čas skrze roční období, neboť splývají rozdíl mezi nimi a my trávíme čím dál více času uzavření v budovách. Já ale pozoruji čas, jak proplouvá mou zahradou a mění ji. Zahrada je pro mne ukazatelem času. Jaro je slibné očekávání, přípravy. Léto radostné prožívání a užívání si. Podzim znamená tichou kontemplaci. Zima zklidňuje a zpomaluje vše. Lze v tom vidět podobnost s průběhem života, jen místo jara je to dětství, místo léta dospívání,

podzim je dospělost a zima stárí. A tak stále bloumám mou tichou zahradou.

MARTA REŽOVÁ | str. 41

Marta Režová vystudovala fotografii na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Ve své tvorbě se zaměřuje převážně na portréty, reportáže a dokument. Člověk jako takový ji zajímá nejvíce, i proto se věnuje projektům zabývajícím se současnými společenskými problémy, které podle ní vyžadují pozornost.

Ukolébavka

Tento soubor je osobním deníkem, plným rozličných emocí, které jsem prožívala během určitého období. Každá jednotlivá fotografie byla součástí cesty, kdy se můj život nevědomky proměňoval, a okamžiky, které jsem zachytila, byly důležitými svědky této změny. Soubor se tak nějak utvořil sám, sestavený z plynoucích dnů a obrazů, které jsem prožívala. Každý detail odrážel stav mé mysli, můj vnitřní svět, v bezčasi, které pomalu ubíhalo a ukolébalo mě. Na první pohled se jednotlivé fotografie, nesoucí nevyslovené věty v symbolech, mohou zdát izolované a nevýznamné, ale právě v jejich zdánlivé obyčejnosti se pro mě skrývá hluboký smysl. Teprve s odstupem času mohu na tyto vzpomínky, které jsou odrazem mého vlastního růstu a pochopení, nahlížet s vděčností.

VLADIMÍR SKALICKÝ | str. 46

Fotografuji již přes čtyřicet let. A stále mne to baví.

Čas jednoho stromu

Chodím fotografovat jeden strom víc jak deset let. V životě člověka to

je doba „dlouhá“. Z dítěte se stane dospělý, z dospělého stařec, ze starce vzpomínka. „Můj“ strom ale je jakoby stále stejný. Čas je relativní.

KATEŘINA SMIDOVÁ | str. 31

Volná fotografka zaměřující se na pouliční a dokumentární fotografii, fotí hudební koncerty, příležitostně i svatby.

Když čas nehraje svoji roli

Miss Sugar XXL – v době vzniku této reportáže (2019) jí bylo 64 let, přesto měla energie na rozdávání – a rozdávala ji a rozdává prostřednictvím striptýzu. Začala s tím v 45 letech se 135 kilogramy. Předtím pracovala v mateřské školce, ale když o práci přišla a musela živit sebe a dceru, kamarád ji přivedl na to, že by striptýzem mohla rychle vydělat pěkné peníze: „Jdi tančit, ty to umíš, jsi bavičský typ.“ Zkusila to a zůstala u toho dodnes. Tenkrát se rozjela do Prahy a přihlásila se do klubu Carioca. Od té doby vystřídala klubů několik, nyní vystupuje na různých večírcích a oslavách. Její vystoupení je spíše parodií než tancem a lidé se baví tím, jak oslavence přivádí do rozpaků. Dnes je nejstarší striptérkou v Česku, má stále nadváhu a sází na to, že je ve svém oboru jakýmsi klaunem.

LUBOMÍR STIBUREK | str. 50

Jako malého kluka mě táta učil fotografovat s aparátem Flexaret. Měl ho tenkrát půjčený z práce. Když mi bylo 12 let, táta umřel a aparát jsme museli vrátit. Ale fotografie mě už nepustila. Vystudoval jsem filmovou kameru a potom Institut výtvarné fotografie, když to ještě

nebyla vysoká škola. Pracuji jako televizní kameraman a přitom se věnuji fotografii, dokumentární i různým výtvarným pokusům.

Hodiny prchají...

Celý život mě zajímá dokumentární fotografie. Zaznamenávám život kolem sebe, ale snažím se, aby moje snímky odrážely i můj vztah k tomu, co se kolem mě děje. V poslední době jsem prohledával svůj archiv za víc než 50 let mého fotografování. Pokouším se vybrat soubor, který by tyto moje snahy reprezentoval. Tady z něj představuji malou ukázkou a jsem zvědavý na reakce diváků.

GABRIELA ŠTANCOVÁ | str. 54

Amatérská fotografka krajiny a lidského vlivu na svět. IT projektová manažerka. Třetím rokem studující v Liberecké škole foto-grafické. Téměř nikdy neprezentující svoji tvorbu, pouze v letošním roce vystavující na dvou společných výstavách. Nejdříve se svými spolužáky v Jilemnicích a pak s fotografickou skupinou fpět v Mladé Boleslavi na téma BOLE-SLAV, každé místo má svou poezii.

Proměny

Země, krajina, města, lidé... Pulsující život a s ním související změny kolem nás. Jak hleděli na svět naši prarodiče a jak jej můžeme vidět my? Lesy elektrických sloupů přivádějící k nám tolik potřebnou energii. Tovární haly zakrývající města a pohlcující pole. Všechny změny nejsou špatné, ale jsou tu a jsou vidět. Každý jednotlivý obraz ukazuje zároveň dva světy. Současná industriální krajina překrývá krajinu přirozenou, čímž vytváří kontrast mezi tím, co asi bylo, a tím, co je.

Každý pár fotografií vypráví příběh transformace a vzájemného prolínání přírody s lidskou činností. Vizualní dialog mezi minulostí a současností nás vede k zamyšlení nad tím, jakým směrem se ubíráme. Jak technologie mění náš životní prostor a co všechno jsme ochotni obětovat pro pokrok?

ŠÁRKA VALÁŠKOVÁ | str. 32

Má cesta k fotografii začala spolu s novým miléníem a studijním pobytem na Faculty of Art and Design ve finském Rovaniemi v rámci studia výtvarné výchovy na Pedagogické fakultě, kde jsem se fotografií pod vlivem skandinávské estetiky věnovala ještě postaru – film, tmavá komora, vývojka. Poslední roky jsem studentkou fotografických kurzů na Škole kreativní fotografie v Praze pod lektorskou taktovkou Mirka Němečka, kde jsem absolvovala též rekvalifikační kurz Fotoreportér. Stěžejním tématem se pro mne v posledních letech stal introspektivní autoportrét, jako nekonečný zdroj otázek i odpovědí – jak osobních, tak i obrazově estetických – jaké jsou ve fotografii jeho výrazové a výtvarné možnosti a limity?

Okamžik

Tak krátký a přesto mocný... ty nejzásadnější zlomové události našich životů jsou většinou dílem okamžiku. Jsme schopni si uvědomit jeho sílu? Odehrávají se v něm tragické rány osudu a rodí krása a radost na další minuty, hodiny, dny, roky... Okamžik v sobě skrývá energii, která umí svou intenzitou změnit vše. I zmáčknutí spouště (jaké?) je jen okamžik... Z fotografického hlediska pro mne okamžik představuje dokonalé spojení

letošního tématu Čas a fotografického žánru, kterému se intenzivně věnuji několik posledních let – autoportrétu.

SVATOPLUK VELKOBORSKÝ | str. 21

Ostravak. Stárnoucí anesteziolog pracující s hendikepovanými jedinci a obě tato témata se odrážejí v jeho tvorbě. Za sebou LŠFG a před sebou ITF. **1692 dní** Nehezské fotografie nehezského příběhu. Každý rok v České republice 7 200 žen onemocní rakovinou prsu. 1 600 z nich zemře. Co podstoupí ty, co měly větší štěstí?

LENKA ZAVADILOVÁ | str. 40

Jsem učitelka na 1. stupni a pár let řediteluji na vesnické škole v rodných Viganticích. Proto se v mém hledáčku často objevují děti. Fotím street, reportáž a dokument. Ráda převádím své snímky do černobílé. Navštěvovala jsem Lidovou konzervatoř v Ostravě, obor fotografie, od roku 2023 studuji na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě.

Byla jedna škola

Škola, kde už nikdy nebude zvonit na hodinu, třídy, kde nezůstalo kromě starých vestavěných skříní vůbec nic. Prázdná jídelna, torzo tělocvičny s rozbitým náradím, prostorné chodby, toalety. Místo, kde se nesmí chodit, přesto jsem jako dlouholetá učitelka vejít musela. A určitě jsem nebyla první, ani poslední. Proč? Proč škola, která byla postavena v roce 1931, ani ne po padesáti letech zanikla? Hledala jsem. Tato moravská vesnice byla napůl německá. České i německé obyvatelstvo spolu dobře vycházelo a postavilo tuto měšťanku. Po válce Němci odešli, počet obyvatel se snížil, a i když se zde

ještě učilo, naposledy se školní zvonek rozezněl v roce 1979. Procházím mlčky třídami, chodbami, půdou i sklepem a fantazie běží na plné obrátky. Místo, kde se dávno zastavil čas.

MICHAEL ŽIDŮV | str. 43

Rodák z Prahy (*1979), vzděláním a povoláním právník. Fotografickému koníčku se začal intenzivněji věnovat circa před deseti lety, kdy si pořídil digitální zrcadlovku. Absolvoval řadu kurzů ve Škole kreativní fotografie. Během přípravy na zkoušku k získání profesní kvalifikace fotoreportéra se začal více zajímat o fyzikální a chemické procesy ve fotografii a sestrojil si kameru obscuru; snímky pořizované tímto v dobrém slova smyslu primitivním zařízením nyní v jeho tvorbě převažují.

Stejný čas, jiná doba

Soubor sestává z dvojic fotografií zobrazujících totéž místo. Na první pohled se zdá, že snímky v každé dvojici vznikly v odstupu dlouhém řádově desítky let, ve skutečnosti však časový rozdíl mezi pořízením obou fotografií činí nejvýše desítky vteřin. Podstata iluze tkví v částečném využití camery obscury; v důsledku různých vad a nedokonalostí evokují snímky pořízené tímto přístrojem dobu počátků fotografie.

STŘEDNÍ UMĚLECKOPRŮMYSLOVÁ ŠKOLA UHERSKÉ HRADIŠTĚ | str. 37

Obor Užitá fotografie a média funguje na Střední uměleckoprůmyslové škole již přes 30 let. V současnosti se snažíme inovovat výuku a podnitit studenty k práci na mimoškolních aktivitách, zahraničních projektech a dalších

výstavních činnostech. Výuka oboru se soustřeďuje na zvládnutí problematiky digitální a klasické fotografie a prohloubení výtvarného citění.

O–23

Žáci v rámci oborového úkolu zpracovali téma ČAS. Konkrétně si vylosovali hodinu na škále 0–23 hod, kterou měli vyjádřit jakýmkoliv multimediálním způsobem. Výsledkem byl soubor různorodých fotografií a videí, které znázorňují po sobě jdoucí hodiny v rámci dne. Pro projekt v Blatné jde o užší výběr prací, které budou multimediálně prezentované site-specific formou.

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

RUDO PREKOP | Imaginativní fotografie

Průřez životem a tvorbou autora, člena Slovenské nové vlny a spoluzakladatele Muzea Andyho Warhola v Medzilaborcích. Autorský průvodce jednotlivými tvůrčími projekty a fotografickými cykly. Více o autorovi na str. 4.

JAN POHRIBNÝ | Rituály dávných časů aneb Pouť nejen za evropskými megality

„V megalitické kultuře spatřuji jeden z posledních lidských zásahů do přírody, který respektoval její řád a který s ní souzněl...“

Více než zoletou obsesi nejstaršími kultovními a rituálními místy Evropy završil Jan Pohribný rozsáhlou knihou Magic Stones, která vyšla v nakladatelství Merrell Publishers

v Londýně a v koedici ve Slovartu také v češtině a francouzsky v Edition Toucan. Jeho putování doplní i prastaré kultovní stavby v Jižní Koreji nebo Japonsku. Více o autorovi na str. 4.

MARTIN WÁGNER, JOSEF MOUCHA | Negativy z popelnice 1900–1945 | str. 45

Projekce obrazové části připravované knihy téhož názvu nabízí okamžiky zachráněné před zapomením fotografem a nakladatelem Martinem Wágnerem. Zpravidla anonymní snímky nebyly většinou datovány, sestavení retrospektivy to však nebránilo. Ráz někdejšího života dokládá i přibližná chronologie reprodukcí. Původně soukromé památky se ve zpětném pohledu mění v nadosobní symboly osudů obyvatel střední Evropy.

Martin Wágner (*1980) pochází z Prahy, kde také žije. Zabývá se převážně černobílou dokumentární fotografií. Od roku 1997 soustavně cestoval po území bývalého Sovětského svazu. Tamní motivy soustředil svazkem *Siberia* (2019). Spolu s kolegy ze spolku 400 ASA, Karlem Cudlínem a Janem Dobrovským, se podílel na publikaci o Ukrajině *Lost Europe* (2020). Po tři roky programově vedl fotografickou galerii v Kapli svatého Jana Nepomuckého na Jungmannově náměstí v Praze (2003–2006). Provozuje grafické studio, specializované na skenování, úpravu a profesionální tisk výstavních fotografií. Jeho manželka Světlana pochází ze Sibíře a mají syna Václava (2013).

Josef Moucha (*1956) je autorem textů v řadě fotografických monografií. Samostatně vydal eseje o historii technických obrazů *Zážitky arény*

(2004), novelu *Mimochodem* (2004), stati o umění a klasicitě *Obrazy z dějin fotografie české* (2011) a dvě knihy svých snímků: *Válka za studena. Fotografie ze základní vojenské služby v Československé lidové armádě* (KANT, 2017) a *Dolichné okamžiky* (Mushroom on the Walk, 2018). Spoluzakládal galerii Pražský dům fotografie (1991). Roku 2020 mu Asociace profesionálních fotografů udělila titul *Osobnost české fotografie za dlouhodobý přínos oboru*. Působí jako docent na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě.

OZVĚNY FOTOJATEK | str. 53

Fotojatek jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátna kin. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Zážitky zintenzivní moderování Honzy Flašky balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií. Výběr fotografických sérií je letos zaměřený na téma ČAS.

MAREK VOJTĚCH

M. Vojtěch (*1973) je pražský komediant, muzikant a výtvarník. V letech 1996 až 2011 bylo jeho domovským souborem Koňmo (divadelní společnost). Dále spolupracoval např. s Víťou Marčíkem, s kejklířem Vojtou Vrtkem, s Divadlem Studna či na projektu Komedianti. Coby akordeonista vystupoval v letech 2001 až 2010 se skupinou Gothart. V současnosti hraje s kapelou Mijaktic Orkestar. Příležitostně pak vystupuje i sólově s vlastním autorským programem. Jako výtvarník publikoval mj. v časopisech Pastelka, Mateřídouška či Sluníčko.

OBRAZOVÁ ČÁST

Aleš Jungmann | 1/125 vteřiny

Miroslav Hlinka | Momenty ticha

Martina Koubková | I hate when it is 2:30 PM/Nesnáším, když je 14:30

Michal Frýda | Ryba žije

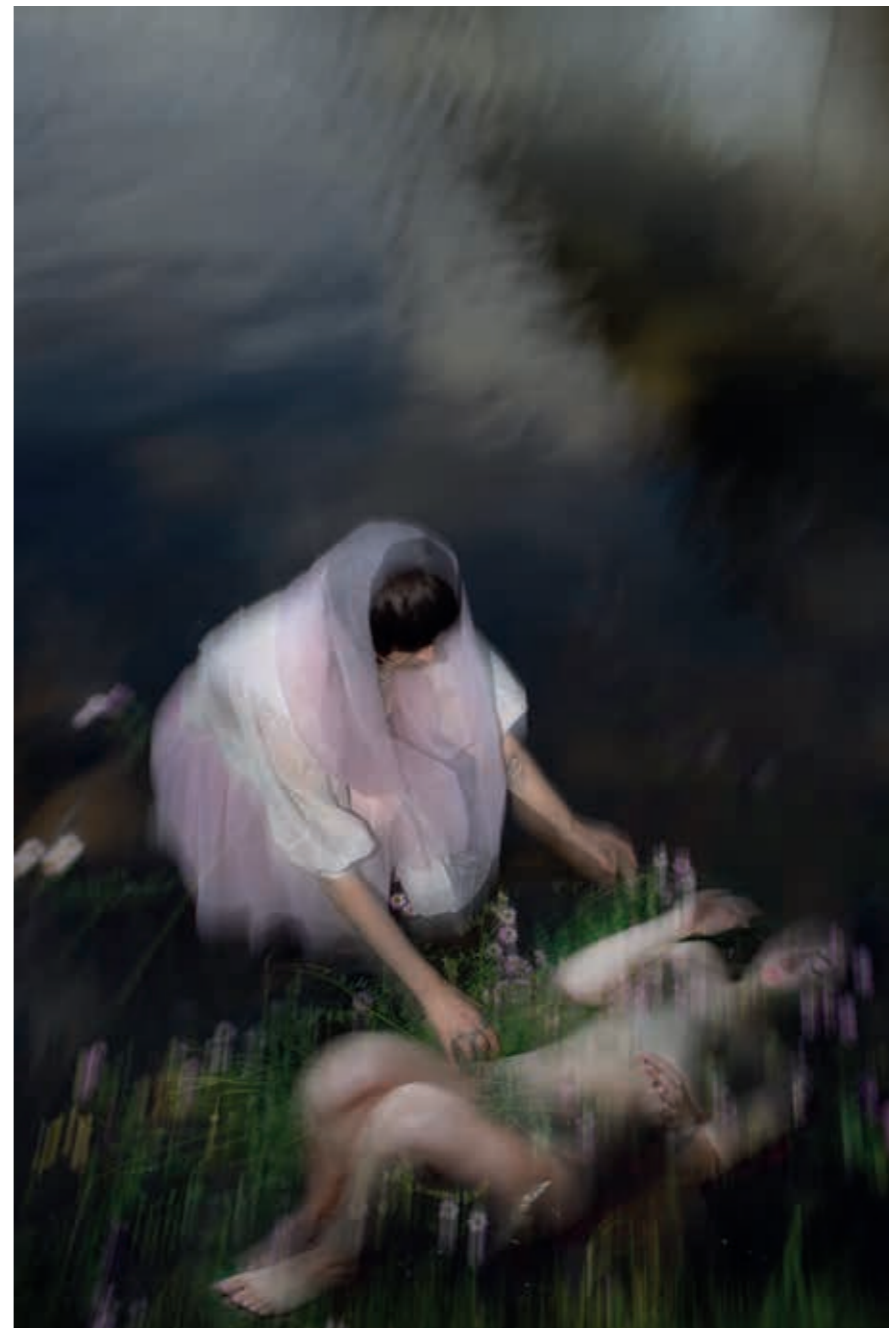
Barbora Knobová | Kůže, kterou nosím

Svatopluk Velkoborský | 1692 dní

Simona Kala | Pod vlivem měsíce

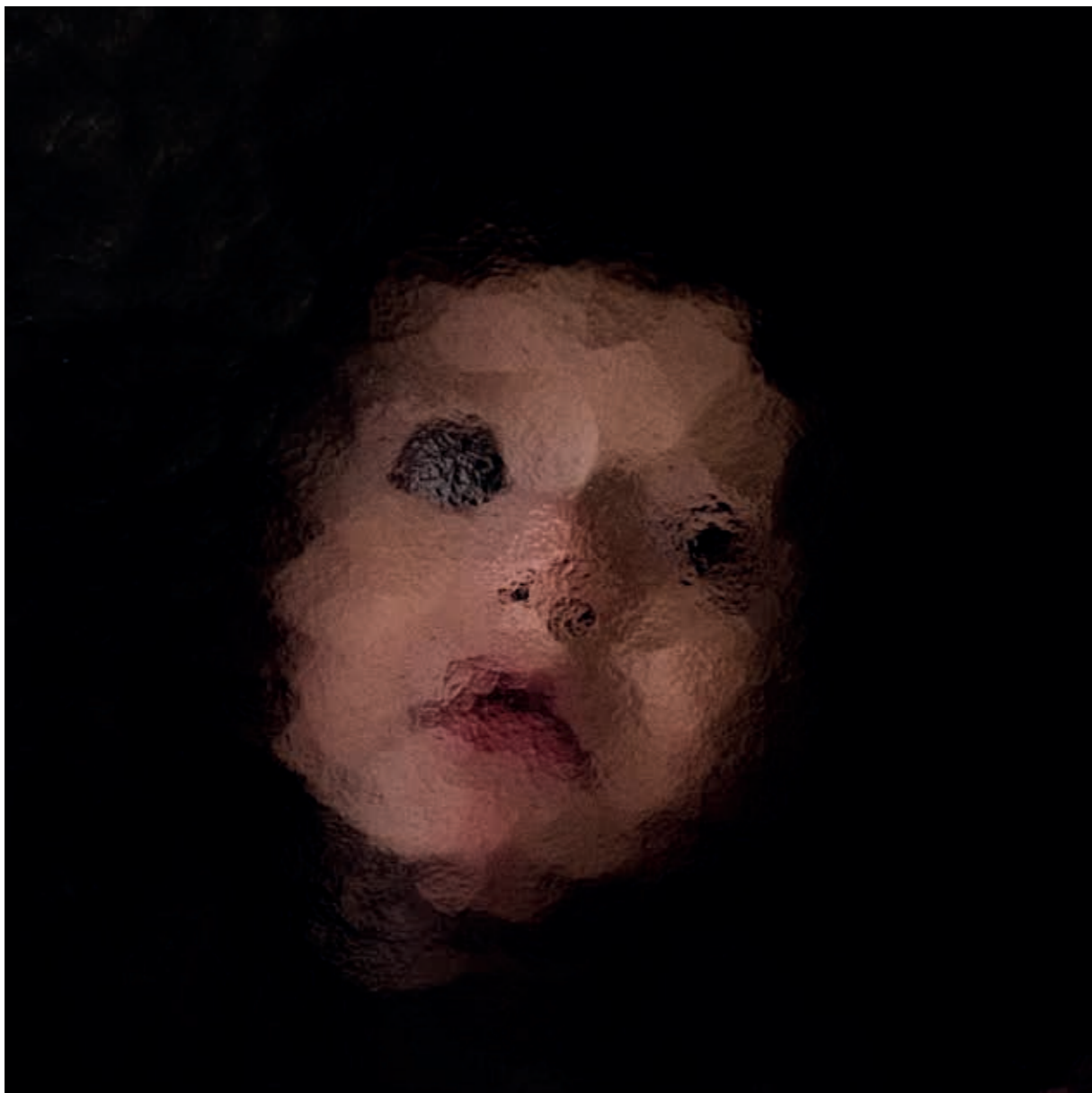
Lena Gallovičová | Živá voda, svatá voda

Miroslav Němeček | Čas, co nikdy nebyl

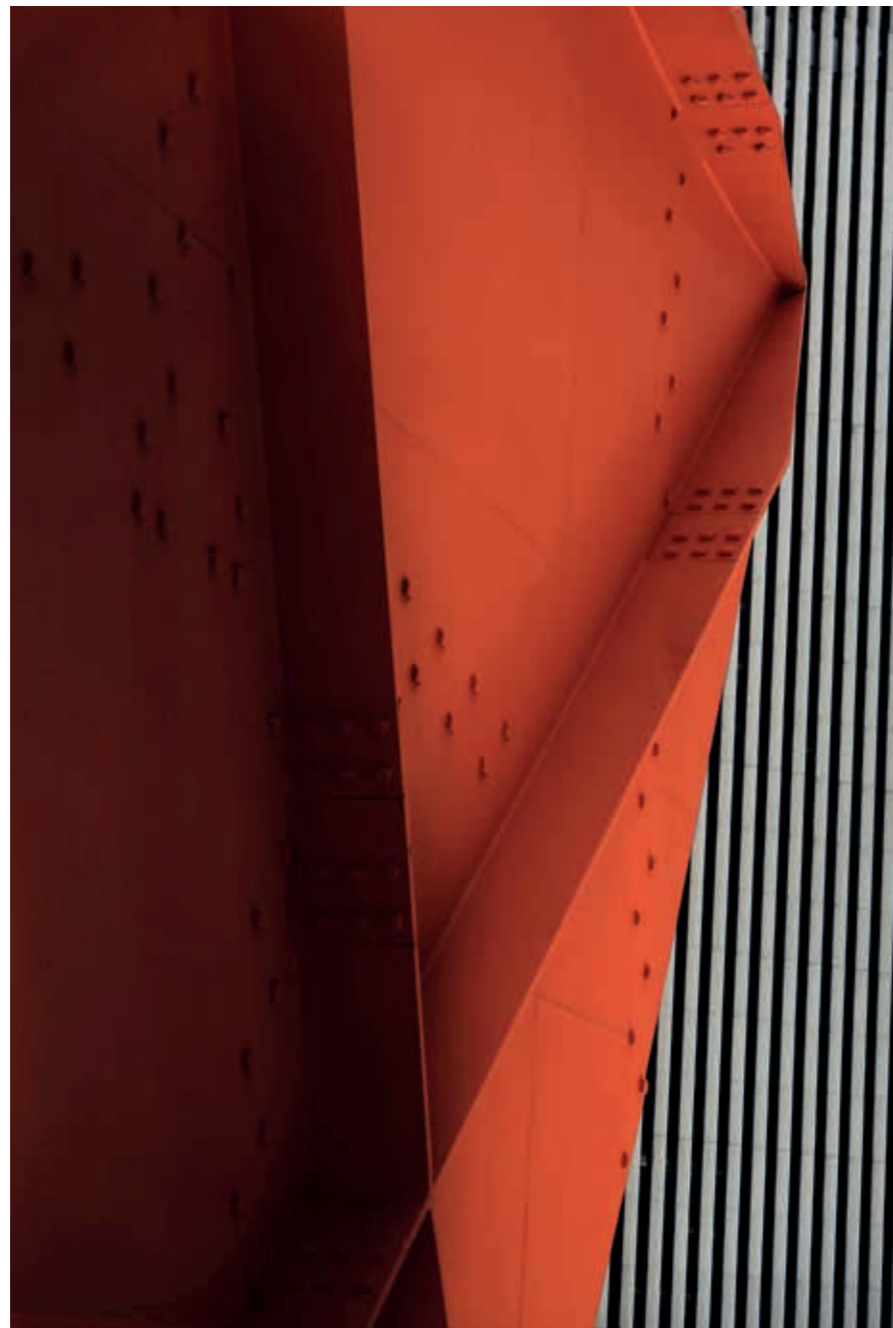
Kateřina Göttlichová | Moje vnučata

Václav Malinský | Zlomky dětství

Tomáš Loukota | 4 648 hodin

Jaroslav Beneš | Ze Série L. D.

Petra Dachtler | Betonové memento

Filip Machač | Míň než nic

Kateřina Smidová | Když čas nehraje svoji roli

Šárka Valášková | Okamžik

Hana Pešková | Má tichá zahrada

Peter Župník | Pred očami

Jan Pohribný | Spi, rituální krajino!

Valdemar Bednarz | Smutná krajina (Horní Slezsko)

Střední uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště | 0-23

Daniela Búryová | Sestry

Martina Grmolenská | Hola Futuro / Ahoj, budoucnosti

Lenka Zavadilová | Byla jedna škola

Marta Režová | Ukolébavka

Název akce: Akce 14424	Počet účastníků: 20 + 1	Místo konání: Hradčany (Ralsko)
	Datum konání: 14. 4. 2024	Čas konání: 12.00–13.00 hodin

Popis akce:

Účastníci byli vyzváni, aby si připravili výtisk jedné výstavní fotografie v maximální kvalitě, řádně podepsaný a číslovaný dle zvyklostí autora. Každý krátce představil své dílo a následně jej spálil. Účastníci na list papíru popsali fotografii nebo důvod výběru (spálení) a tím zaznamenali své myšlenkové pochody.

Jiří Bžoch | Zub času

Negativy z popelnice 1900–1945 |
Černobílý negativ na skleněné podložce 9 × 12 cm; autor, datum a místo neznámé

Vladimír Skalický | Čas jednoho stromu

Václav Němec | Karavany

Šárka Košatecká | Z nouze ctnost

Rudo Prekop | Kosmos

Lubomír Stiburek | Hodiny prchají...

Lenka Krejčová | Za pět minut dvanáct

Jana Bauerová | Ve stopách

Ozvěny Fotojatek | Susana Blasco | ze série Antiheroes

Gabriela Štanclová | Proměny

Marek Koliha | Anatomie času

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Kulturní Plantáž Blatná děkují

Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi, Vendule Žílové,
Kláře Jánské, Markétě a Štěpánovi Tuháčkovým a dalším partnerům a sponzorům.

Plantáž

KAMFO
Blatná

BLATENSKÉ
LISTY

fotoeshop

Katalog vychází u příležitosti 19. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 21.–22. září 2024 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Peter Župník

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Sestavila: Pavlína Eisenhamerová

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Jazyková korektura: Lucie Pokorná

Tisk: Typodesign s.r.o.

Náklad: 150 kusů

Plantáž

